

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

TOY ERNEST CLADIER

ΜΟΣΤΑΝΣΕΡ ΚΑΙ ΖΟΒΕΪΡ

ΠΡΙΛΙΟΣ του 862.

Δέν είχε καλοσημερώσει ακόμα. Σ' έναν άπ' τούς λαμπρούς και καταστόλιστους διαδρόμους των ανακτόρων της Σαμάρρας, ένας νέος ενσταλής, του οποίου τó πρόσωπο έλαυτε με μία άγρια όμορφιά, περιπατούσε νευρικά και άνυπόμονα, σφίγγοντας τότε- τότε με τó λεπτό, μά άσταλένιο, χέρι του τή λαβή του γιαταγανιού του.

Ήταν ó Μοστάνσερ, γιός του τυραννικού και σκληρού χαλίφου της Βαγδάτης Μουταουακίλ. Δέν άγρονόουσε μόνος, γιατί, έκτός άπ' τούς πολυαριθμούς Άραβες σωματοφυλάκες του χαλίφου, ό όποιος φρουρούσαν μισονσταγμένι μπρός στον κοιτώνα του τυράννου, κ' άλλη μία διαλεκτή έπαρξίς—ή Ζοβεΐρ, ή είνουσιμένη του χαλίφου—άγωνιούσε στον γυναικωνίτη.

Δέν υπόρθε να κρατηθή πειά, σαν είδε τον όριζοντα να ροδίζει, όπως ακόμα τó έκτακτο που περιέμενε για κείνη τή νύχτα νύχθ συντέλεισθθ. Γι' αυτό γύρτισε με τίς άδρες παλάμες της δυό- τρεις φορές, κ' ή άφοσιωμένη σκέψη της, ή Νουριέ, έτρεξε κοντά της.

—Άκούα τίποτα, Νουριέ ; τής ψιθύρισε με λαχτάρα. —Τίποτα, χερί μου κυρία ! άποκριθήκε εκείνη. Είδα χθές τó βράδυ τον Μοστάνσερ, σύμφωνα με τήν παραγγελία σας, και μου είπε πως όλα θα τελείωναν αυτή τή νύχτα... Ώστόσο, κοντίνει να βγίη ό ήλιος, κ' άκόμα τίποτα δέν φανερώνει τήν ποθητή λύση... Να πεταχτώ μία στιγμή να μάθω με τρόπο ;...

—Ό Άλλάχ να μάς φυλάξη, καλή μου Νουριέ ! ξεφώνισε τρομαγμένη ή Ζοβεΐρ. Ξεχασες πως στην πόρτα άγρονόουν άμοχαρείς είνουχοι ; Ξεχασες πως ακόμα κυκλοφορούν στους διαδρόμους ή έχινοξ και ή τίγρεις του τυράννου ;... Ξεχασες πως ό ίδιος κάθε βράδυ τά βγάζει άπ' τά κλουδιά τους και τά άφηνει να κυκλοφορουν έλεύθερα, για μεγαλύτερη ασφάλεια του ;

Ή άτυχη Νουριέ ένοιωσε ανατριχίλα φρίκης στο κορμί της. Ήταν σιωπές δυστυχώς ή παρατηρήσεις της κυρίας της. Πραγματικά, ό βδελυρός εκείνος τυράννος, ό χαλίφης Μουταουακίλ, είχε πλουσιωτή τη σκέψη από έχιδνες, από κάθε είδους δηλητηριώδη ζώπετά, κ' από τίγρεις. Σιγνά, στις εκρήξεις της θηριώδους μανίας του, άνοιγε τά κλουδιά τους και τήν ήμέρα άκόμα, κ' όλα αυτά τά φοβιστικά όντα ξεχνώντοισαν στους διαδρόμους των ανακτόρων, απαράζοντας ή δαγκώνοντας θανατηφόρα τον πρώτο άτυχο αϊμάκ ή ισηρότη που θα συναντούσαν...

Άλλοίμονο δε σ' εκείνον, ό όποιος θα προσπαθούσε να τά άποφύγη ή να άμυνθή κατά των έπιθεσών του. Τον περιέμενε έξάντατος ζωντανό ψήσιμο σ' ένα φούρνο ή τó ολιγώτερο ή κρυτή σάβη του δημίον !

Είδεοι δαμαστιά άφηναν έλεύθερα τά όντα κάθε βράδυ να κυκλοφορουν στα άνάκτορα και κάθε πρωί πάλι τά ξαναμάζωναν στα κλουδιά τους. Ό σκοπός δε όλης αυτής της τρομερής μανούβρας ήταν να φρουρείται καλύτερα ό τυράννος άπ' τούς σκωμώτας, τούς όποιους δέν έκανε ποτέ να δημιοργή ή νεσηρή και ζωφή χαζινοψία του.

Άξαφνα, τή βοήθη σύλλογη των δυό όχρών άπ' τήν άγωνία γυναικών διέκοψε ένας πνιχτός θόρυβος κ' άόριστα βογγητά στην πόρτα. Κι' ενώ στη στιγμή ήσυχάζαν πάλι βαθείά δια, άνοιξε σγαλιά ή πόρτα, παραμέρισαν ή βαρειές πανήγυρες κουρτίνες και φάνηκε στο άνοιγμα τους ή μαυρομυελωρήνη όμορφιά του Μοστάνσερ.

Στιγνή λάμψη θριάμβου φώτισε τά μάτια του και τά λεπτά του χείλη μισόνοιγαν σε χαμόγελο παράδοξης τρυφερότητας. Σκοπίσε με άπείθεια τó άμαυτολουσιμένο γιαταγάνι του στην κουρτίνα και βάζοντάς το ξανά στη θήκη, γλίτωρσε άδούρβα ως τίς δυό γυναίκες, ή όποιες δέν έπαυαν να τον κτυπούν με θαυμασμό και τρόμο.

Έσκιασε στη Ζοβεΐρ, φίλησε άνάλαφρα τó κατάλευκο μέτωπό της και ψιθύρισε άλλα :

—Προσπαήστε με... Είμαι άπ' τή στιγμή αυτή ό Μοστάνσερ ήμν Μουταουακίλ, ό χαλίφης της Βαγδάτης και κυρίαρχός σας !

Ή τρομερή ομωσία των δυό αυτών φράσεών του δέν ξεφύγε άπ' τήν αντίληψη των γυναικών. Χλωμές, βγάζοντας ένα στεναγμό τρόμου κ' άκουσιφίσεως ή Ζοβεΐρ και τρόμου μονάχα ή Νουριέ, γονάτισαν στο παχύ χαλί, άκούμησαν τó μέτωπό τους στο δάπεδο σε σημείο ύποταξης και μουρούισαν :

—Πολλά τά έτη σου, πολυχρομεμέ μες αθνήντη !...

Ό Μοστάνσερ έσκυψε πάλι, άνασήκωσε με στοργή τήν Ζοβεΐρ, τήν έσφίξε στην άγκυλιά του, κ' είπε στη Νουριέ :

—Ήήγανε στο δωμάτιό σου... Πάρε τó δαχτυλίδι μου μίρως σε στανήσουν ό δαδαί μου και σε σκοτώσουν, γιατί τή στιγμή αυτή καθόρίζουν τά άνάκτορα άπ' τά άπομεινάρια των τεράτων του πατέρα μου...

Ή Νουριέ έποκλήθηκε βαθείά, φίλησε τά πόδια του καινούριου χαλίφου και δρασκελίζοντας με φρίκη τó πτώμα του φρουρού στην πόρτα—τον όποιό πρό όλιγων στιγμών είχε σφάξει ξαφνικά ό Μοστάνσερ—έξοφάνιστηκε στο διάδρομο.

—Εμειναν μόνι τους τώρα. Παράξενο όμως !... Ή Ζοβεΐρ, αντί να φικήτ στην άγκυλιά του Μοστάνσερ, ό όποιος τήν κτύπησε με άπεριγραπτή τρυφερότητα, αντίθετα, σκετόχαν με σκιμμένο τó κεφάλι, άστοιχική και μουδιασμένη.

—Έκλήρωσε στο τέλος ό Μοστάνσερ, τής είπε :

—Τί έχεις, λουλούδι μου ;... Γιατί είσαι μαρομένη, αντί να χείρσαι για τον σημερινό μας θρίαμβο ;... Ξεχνάς ότι από σήμερα μπορούμε να έλεύθερα ν' άνατινέουε κ' έλεύθερα να χαρούμαστε τήν άμοιβαία μας αγάπη ;

Ή Ζοβεΐρ μουρούισε : —Έρομώζω, πολυχρομεμέ μου αθνήντα... Δέν πιστεύω να φυλάζωσ τώρα τον πατέρα σου, αλλά, πανίχυρος καθώς είσαι, θα τον περιποιήθης, άφοι τον έκαλες άκύνονο...

Ένα σατανικό γέλιο παραμόρφωσε τή μορφή του Μοστάνσερ. Ξεφώνισε με σαρκασμό :

—Χά !... χα !... χα !... Ό πατέρας μου τώρα μεταμορφώθηκε άπ' τον Άλλάχ σε σάβλο... Ό πιστός μου Μαχμούτ Όσιάν τοίζοψε τó λαριόρι ποίν, με τó ζωπτερό του γιαταγάνι !

Βόγγησε από φρίκη ή Ζοβεΐρ, και κωιήλωσε τά μάτια. Παράξενο νέος, άρρωπός τώρα, ό καινούριος χαλίφης, τής έπισσε τά άφροσάδρια μπροστά, τάσφίξε βίαια και είπε :

—Τί σημαίνει ή στάσι σου, Ζοβεΐρ ;... Πώς τοίμάς να παίρνης μερστά μου αυτό τó μωσοεπιληπτικό ήθος ;... Γιατί, αντί να πέσις στην άγκυλιά μου ξέννοιαστη και χαρούσιμένη, αντίθετα έχεις ζωρώσει, σαν άμοσαρηστημένη και μετανοιωμένη ;

Ή πανέμορφη όδαλοση ένοιωσε κρυόδα στο κορμί της. Μουρούισε πνιχτά :

—Δέν φαναζώοιουν τά πράγματα έτσι... Είνε κόκκινα τά χέρια σου από άμα, Μοστάνσερ... Και από τó άμα είνε του ίδιου του πατέρα σου... Τρέωω, άγαπημένη μου... Κατ'ό άκαθόριστο με σπρώχνει μακριά σου... Φοβόομαι τά χέρια σου, Μοστάνσερ...

Δέν πρόλαβε ν' άποτελειώση τή φράση ή άτυχη Ζοβεΐρ. Ό χαλίφης τράβηξε τó γιαταγάνι του και τó ούράνω κεφάλι της κήρσε στα πόδια του άμαυτόβροχτο. Κι' εκείνος θενμίζοντας άκόμα στα μανικά χέρια του τó μωραίο γιαταγάνι, ξεφώνισε άρρωπένος :

—Νά, κ' έσύ, σάβλα !... Σάβλας γέννημας. Ξεχάστρες με ποίν μιλούσες !... Κι' έν έτρομες ποίν τον θηριώδη πατέρα μου, διένοιωσες πως τó άμα εκείνου τρέχει και στις δικές μου φλέβες !...

Μισοπαράφρον άπ' τή λύσσα του, κλάτησε τó πτώμα της είνουσιμένης, άναόρισε κ' άδιάφορος τούς ύστατους σπασμούς τού θανάτου, και βγίκε έξω, για να συμπληρώσει με καινούριες διαταγές τó φρικαλέο όνμα της σφαγής, τó όποιό παιζόταν άπ' τή τρομαγή στα άπέραντα χαλίφικά άνάκτορα της Σαμάρρας.

Πέρασαν λίγες μέρες άμαυτος και τρώμας. Ό καινούριος χαλίφης της Βαγδάτης Μοστάνσερ, άφοι στερέωσε με άφθονο άμα τήν άνοδο του στον περιλαμπρό χαλίφικό θρόνο—τον όποιό είχαν τόσο δοξάσει οι άθάνατοι προκάτοχοι του Άλ Μανσοφ και Μουρουν Ά Ρασίδ—άρχισε κατόπιν να νοιούθ βαθείά για τή συνειδητή τήν τά άμαυτόβροχτα άνάκτορα.

Τó φάσμα της άγαπημένης του κ' άδικοσκοτωμένης Ζοβεΐρ τοιούτο τή νύχτα τον βύνο άπ' τά βλέφαρά του. Κι' ή άμείλικτη τύχη σπυλάρωσε τήν ταραχή του, τυραννώντας διαρκώς τή σκέψη του με άνομο κραυγές μομφής :

—Μπορεί ό χαλίφης Μουταουακίλ να ήταν τυράννος... Μπορεί ό πνιχτός του να τον άνόμαζαν «Νέρωνα της Βαγδάτης»... Μά ήταν σένα ό πατέρας σου, Μοστάνσερ... Έβαφες τά χέρια σου στο αίμα των δυό πύ λερών για σένα ύπόρξεον στον κόσμο : Στο άμα του πατέρα σου και της γλυκειάς σου Ζοβεΐρ !...

Για να γλυτώση από τήν τυραννία αυτή των άπισίων άναμνήσεων, Μοστάνσερ έφυγε από τή Σαμάρρα και ξαναπήγε στη Βαγδάτη, σκενάζοντας με λαμπρότερη πολιτέλεια τά ξακουστά άνάκτορα της.

Μάχαριαν έδωσες, μάχαριαν θα λάβης». Ή φωτεινή αλήθεια τού φράσεως αυτής του Θεανθρώπου έπιθεβαιώθηκε άλλη μία φορά : Στο γρόνο έπάνω, στις άρχές του 863 μ.Χ.—ό χαλίφης Μοστάνσερ, μουρού άπ' όλους και μιστρόελλος άπ' τίς τύψεις, δηλητηριάστηκε άπ' τόν άδοχο του Μοσταίν, ό όποιος έγινε χαλίφης της Βαγδάτης, για να περική κ' αυτός σε τρία χρόνια μέσα, άπ' τόν διάδοχο του Μοστάίν.